

РЕШЕНИЕ

№ 59

гр. Варна, 10.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния
състав:

Председател: Диана В. Джамбазова

Членове: Росица Сл. Станчева
Юлия Р. Бажлекова

при участието на секретаря Юлия П. Калчева
като разгледа докладваното от Росица Сл. Станчева Въззивно гражданско
дело № 20233000500067 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Х. Г. Г., ЕГН ***** против
решение № 186/25.10.2022г. на ОС – Разград, постановено по гр.д. №
100/2021г. и с което са отхвърлени предявените от него против „Би – Юник“
ООД, ЕИК 201318972, Ф. И. Ф., ЕГН *****, И. Ф. И., ЕГН *****,
Е. А. Ф., ЕГН ***** и Н. П. Т., ЕГН ***** искове с правно
основание чл.95 от ЗАПСП за заплащане, при условията на солидарност, на
сумата от 10 000 лева, претендирана като обезщетение за претърпени
имуществени и неимуществени вреди в резултат на неправомерно използване
на създадени от него 129 бр. дизайни /колажи/, 2 бр. дизайни /графично
оформени художествено-стилизирани изображения/ и 19 бр. фотографии, от
която сума 350 лева са претендирано обезщетение за имуществени вреди,
изразяващи се в направата на разходи за събиране на доказателства вр.
установяване на нарушението, 4 500 лева обезщетение за претърпени
имуществени вреди – неполучено възнаграждение по чл.19 ЗАПСП за
използване на процесните обекти на защита за периода 23.09.2016г. –
15.01.2021г., 4 500 лева за претърпени имуществени вреди – пропуснати
ползи от това, че от разпространението на процесните произведения
ответниците са генерирали парични потоци, които не са им се следвали, за
периода 23.09.2016г. – 15.01.2021г., 300 лева претендирани за претърпени

неимуществени вреди /душевно болки и страдания/ от това, че през периода 2018г. – 2019г. се е наложило последователно за замрази дейността на собствените му дружества „Ст. Пр.“ ЕООД и „М.“ ЕООД, 300 лева обезщетение за претърпени неимуществени вреди /душевно болки и страдания/ в резултат нарушаване правата му по чл.15, ал.1, т.2 и т.4 ЗАПСП и 50 лева за обезщетяване на неимуществени вреди /болки и страдания/ от това, че е бил принуден да направи разходи и води дела за доказване на твърдяното нарушение на авторските му права, за периода от 15.01.2021г. до влизане в сила на решението по настоящия спор.

В жалбата са изложени оплаквания за неправилност на обжалваното решение като постановено в противоречие с материалния закон, установеното от доказателствата и при допуснати процесуални нарушения. Твърди се, че неправилно е прието, че представения от ответната страна файл Velikden1.cdr е създаден на 19.04.2014г., не е отчетено предприетото от въззивника оспорване на датата на ел.документ и в нарушение на чл.194 вр. чл.193, ал.2 ГПК, без да има необходимата компетентност и специални знания съдът е приел посочената дата за дата на създаването му. Оспорва се извода, че дизайнът на магнитните сувенири е изработен от него по време, когато е бил съдружник и управител в „Би-Юник“ ООД, както и че неправилно е приложил разпоредбата на чл.41 ЗАПСП. Оспорва се също така приетото, че не е ангажирал доказателства, установяващи твърденията му, че ответниците са произвеждали и използвали без негово съгласие процесните магнитни сувенири. В тази връзка се сочи, че съдът не е отчетел, че ответниците не са ангажирали доказателства за направените от тях възражения, тежестта за доказването на които им е било указана с доклада по делото, както и неправилно е отхвърлил направени от него доказателствени искания, с което правото му на защита е било силно ограничено.

Оправеното до настоящата инстанция искане е за отмяна на обжалваното решение и уважаване на предявените искове.

В срока по чл.263 ГПК е постъпил писмен отговор от ответниците, с който оспорват въззивната жалба като неоснователна. Сочат, че не са налице твърдените процесуални нарушения, въззивникът не е предприемал оспорване по см. на чл.193 ГПК, а решението е правилно и законосъобразно.

В с.з. въззивната жалба, съответно подаденият отговор се поддържат.

Обжалваното решение е валидно и допустимо.

Първоинстанционният съд се е произнесъл по предявени от въззивника против въззиваемите искове с правно основание чл.95 ЗАПСП.

В исковата молба и направените по реда на чл.129 ГПК уточнения по нея въззивникът е навел твърдения, че в периода 2010г. – 2013г. с въззиваемия Ф. Ф. са били съдружници в „Би-Юник“ ООД, че през този период е създал голям брой произведения - дизайни /колажи/ и фотографии, съставляващи обекти на авторски права по см. на чл.3, ал.1, т.5 и т.7 от ЗАПСП, които са

били използвани от тях за изработката на сувенири. Сочи, че както по време на съдружието, така и след напускането на дружеството не е сключвал договори с ответника Ф. Ф. или с дружеството, с който да е дал съгласие за използване на създадените от него произведения. След напускането на „Би-Юник“ ООД учредил свое дружество също с основен предмет на дейност направата и продажбата на магнитни сувенири, създал и други произведения, които използвал за направата на сувенири във формата на правоъгълник, елипса и прилеп. Твърди също така, че през 2015г. - 2016г. установил, че ответното дружество, със знанието на своите съдружници – въззиваемите Ф. и Е. Ф. произвеждат и разпространяват в търговската мрежа идентични сувенири, използвайки създадените от него снимки и колажи. Това продължило и след приемането на нови съдружници - въззиваемите И. И. и Н. Т., през целия период на съдружието им с Ф., и които също знаели, че се използват негови произведения. С уточнителна молба /л.213/ се твърди, че въззивникът е автор на 150 произведения – 131 колажи и 19 фотографии – посочени на приложените разпечатки на л.150 – 155, както и че същите са използвани от въззиваемите в искивия период, а и след това, в нарушение на авторските му права и без негово изрично съгласие. В резултат на тези техни действия твърди, че в периода 23.09.2016 – 15.01.2021г. е претърпял неимуществени и имуществени вреди – болки и страдания от това, че през 2018г. – 2019г. е бил принуден да замрази дейността на създадените от него две дружества поради липса на средства, болки и страдания от нарушените му права по чл.15, ал.1, т.2 и т.4 ЗАПСП и от необходимостта да прави разходи и да сезира съда за доказване нарушаването на правата му; претърпени загуби, изразяващи се в направата на разходи за събиране на доказателства относно нарушените му авторски права, имуществени вреди вр. неполученото възнаграждение по чл.19 ЗАПСП и невъзможност да реализира приходи от продажбата на процесните магнитни сувенири, което е сторено от ответниците без да им се следва. Така претендираните вреди са оценени от въззивника в размер на посочените в обжалваното решение искиви суми и претендирани от него при условията на солидарното осъждане на всички въззиваеми.

С подадените в срока по чл.131 ГПК отговори въззиваемите са оспорили предявените срещу тях искиве като неоснователни.

Въззиваемото дружество „Би-Юник“ ООД и въззиваемият Ф. Ф. навеждат идентични твърдения и възражения. Не оспорват, че в периода 2010г. – 2013г. Ф. Ф. и Х. Г. са били съдружници в „Би-Юник“ ООД, което дружество е било създадено от тях именно за осъществяване на дейност по производство и разпространение на магнитни сувенири. Твърдят, че процесните колажи и снимки са създадени съвместно от въззивника и ответника Ф. Ф., който впоследствие е разбрал, че някои от идеите ищецът е взаимствал от трето лице Р. Р.; същите са създадени за дейността на дружеството; на името на дружеството са били регистрирани 26 бр. образци по Закона за патентите, а през м.04.2013г. дружеството е закупило от

художника Я. Я. правата на 30 бр. нарисувани картини, които да бъдат използвани за направата на магнитите. Твърдят, че отношенията с въззивника са уредени при напускането му през 2013г. като същият се е съгласил да не развива конкурентна дейност, да обучи свой заместник, както и се договорили относно изработката на дизайни за магнитни сувенири с формата на елипса, плочка и прилеп за дестинациите, с които са работили, както и още десетина нови дизайна, за което му е платено възнаграждение от 5 000 лева. Във връзка с тази договорка служебният компютър на дружеството с всички налични файлове останал у въззивника, който на 19.04.2014г. изпратил на Ф. файл Velikden1.cdr със 146 дизайна за сувенири. Твърди се, че за тези дизайни Х. Г. е използвал наличните файлове в останалия у него служебен компютър, изтеглени снимки от интернет, както и правени от Ф. Ф. снимки. Част от дизайните били преработвани по искане на Ф.. Оспорват, че са налице обекти, съставляващи такива по чл.3 ЗАПСП, евентуално се сочи, че е налице хипотезата на чл.35 ЗАПСП – дадено общо съгласие от първоначалните съдружници и съвместни автори Ф. Ф. и Х. Г., евентуално обектите са създадени в изпълнение на възложена от дружеството – ответник поръчка, за което на въззивника е платена сумата от 5 000 лева, а дружеството има правата да ги ползва при условията на чл.42 ЗАПСП, евентуално приложима е разпоредбата на чл.41 ЗАПСП. Прави се и възражение за погасяване на исковата претенция по давност за периода преди 19.01.2016г.

Въззиваемата Е. Ф. навежда идентични фактически твърдения относно отношенията между съпруга ѝ, „Би-Юник“ ООД и въззивника. Оспорва претендираните вреди /имуществени и неимуществени/. В тази връзка сочи доводи за водени и други дела между страните, както и оспорва, че преустановяването дейността на дружествата на въззивника е в причинна връзка с претендираното от него нарушение на авторските му права. Също прави възражение за изтекла погасителна давност за периода преди 19.01.2016г.

Въззиваемият И. Ф. И. сочи, че е бил съдружник в ответното дружество в периода 04.01.2017г. – 25.11.2019г., но реално не е участвал в дейността му, тъй като е бил студент, не е чувал или знаел за отправени претенции вр. нарушени авторски права.

Въззиваемата Н. П. Т. навежда възражения, че по отношение на нея не са налице изискуемите се по ЗАПСП предпоставки. Соци, че през периода, през който е била управител на „Би-Юник“ ООД никой не е отправял претенции за авторски права по отношение на използваните изображения. Оспорва твърденията, че е знаела за използването на произведения на въззивника, твърди, че не се е занимавала с разпространяването на произвежданите от дружеството магнити и сувенири, не се е облагодетелствала от това. Прави възражение за изтекла погасителна давност за периода преди 19.01.2016г.

По съществува на спора, съобразно наведените във въззивната

жалба оплаквания, въз основа на събраните по делото доказателства и приложимия закон, съдът приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Не е спорно, че в периода 2010г. – 2013г. въззивникът Х. Г. и въззиваемият Ф. Ф. са били учредители и съдружници в „Би-Юник“ ООД, в чийто предмет на дейност е било производството и продажбата на сувенирни магнити с изображения на различни природни и други забележителности от градове и места в България. С договор от 09.10.2013г. Х. Г. е продал на въззимаемата Е. Ф., съпруга на Ф. Ф., дружествените си дялове за сумата от 1 000 лева, съгласно посоченото в договора. Впоследствие, за периода 28.12.2016г. – 12.11.2019г., съдружници в това дружество освен Ф. Ф. и Е. Ф., са били и въззиваемите И. И. и Н. Т..

Не е спорно между страните и обстоятелството, че след напускането на „Би-Юник“ ООД въззивникът е започнал да развива собствена търговска дейност с идентичен предмет, чрез последователно учредени дружества „Ст. Пр.“ ЕООД и „М.“ ЕООД.

От ангажираните по делото доказателства – изображения на сувенирни магнити /приложения към първоначалната искова молба и уточнителни молби/, както и с оглед изразеното становище от въззиваемите, вкл. и представения от тях електронен файл с наименование Великден, безспорно е установено, че процесните фотографски изображения и дизайни са използвани за направата на сувенирните магнити както от „Би-Юник“ ООД, така и от „Ст. Пр.“ ЕООД. За това обстоятелство свидетелства в показанията си и свидетеля К. П..

В подкрепа на това са и приетите пред настоящата инстанция като веществени доказателства магнити, подробно описани в извършения в съдебно заседание от съда оглед по см. на чл.204 ГПК. Възраженията на въззиваемите, че въззивникът е разполагал с техническа възможност да произведе подобни магнити /представените във въззивното производство/, в т.ч. и с поставяне фирменото лого на „Би-Юник“ ООД върху информационния етикет за производител, не са доказани, поради което и не разколебават извода на съда, че въззиваемото дружество е изработвало и представяло за разпространяване в търговската мрежа сувенирни магнити, съдържащи процесните фотографски снимки и дизайни.

С оглед на горното относимите към основателността на предявените искиове въпроси са кога са направени тези фотографии и дизайни, съставляват ли същите обекти на права, защитими от ЗАПСП, кому принадлежат тези права и налице ли е нарушение на същите от страна на въззиваемите, което да обуслови ангажирането на тяхната, респ. на само на част от тях, отговорност.

Съдът намира, че на основание чл.3, ал.1, т.7 ЗАПСП фотографиите и създадените с тях дизайни и колажи съставляват обект на авторското право, защитимо съгласно разпоредбите на този закон. При това положение, доколкото от самите произведения не следва изрично кой е техния автор /чл.6

ЗАПСП/, то в тежест на въззивника е при условията на главно и пълно доказване да докаже, че той е автор на същите, в т.ч. и твърденията си относно времето на създаването им.

От заключението на вещото лице С. С. по проведената в настоящото производство съдебно-компютърна експертиза и дадените от него обяснения в с.з. от 26.04.2023г. и 28.06.2023г. се установява, че представеният като доказателство по делото от въззаемите диск съдържа файл „Velikden.cdr“ с посочена дата на създаване 19.04.2014г., включващ 148 изображения, които обаче не са създадени в същата работна среда, т.е. касае се за снимки и аранжировка на такива, които са били създадени в друга среда, т.е. това не е работен файл. Според вещото лице самата дата също е недостоверна, доколкото съществува потенциалната възможност за промяна системната дата на компютъра, на който е създаван/променян въпросния файл и по този начин да се инсценира конкретна дата. С оглед на това и вещото лице дава заключение, че коментираното доказателство нито установява кой е автора на съдържащите се в този файл изображения, нито датата на първоначалното им създаване.

В допълнително изготвеното заключение от 12.06.2023г., след предоставяне на графични материали и от двете страни по спора, вещото лице установява, че в предоставените от въззивника файлове се съдържат 19 снимки, направени в периода 22.04.2014г. – 02.07.2015г. с фотоапарат HERO3+Silver Editione, като според мета-данните на снимките датите на заснемането им съвпадат с датите на файловете, други 8 файла на CorelDraw, с дати на файловете 01.09.2014г. – 10.08.2015г. и съдържание – дооформяне на готови дизайни във вид, подходящ за печатница, са с изображения, импортирани от външен източник, а работни файлове на Potoshop, съдържащи различни дизайни на сувенирни магнити и с дати на създаване в периода от 01.07.2014г. – 27.08.2016г., част от дизайните съдържат изображения, създадени в предоставения файл на CorelDraw /т.4 от заключението/, а за останалите дизайни не се установява източника на използваните изображения.

От изследването на предоставените от въззиваемия Ф. Ф. файлове Untited-2.crd и Untited-1.crd вещото лице сочи, че първият съдържа векторни шаблони на магнити, но без изображения, вторият съдържа 12 дизайна като векторни и 12 растерни изображения, не може да бъде установена точната им дата на създаване или редактиране, тъй като са изпратени на вещото лице по имейл, изображенията във втория файл са импортирани от външна програма, част от дизайните освен изображения съдържат и надписи, върху които в последствие са наложени нови елементи.

При извършената съпоставка между представените от въззивника и въззиваемия Ф. фалове с изображения – фотографски снимки и дизайни, вещото лице е констатирало, че в част от дизайните по файловете на ответната страна присъстват фрагменти от предоставените от Х. Г.

фотографии, подробно посочени в последната таблица от допълнителното на вещото лице.

Коментираното заключение не е оспорено от страните. Същото се кредитира изцяло от съда като компетентно и обективно. С оглед на това и съобразно направените в него констатации и изводи, съдът приема, че въззивникът Х. Г. е доказал авторството си по отношение на описаните в таблицата към т.4 10 бр. снимки и създадените с тях 5 дизайна /изображения Арбитус, Трън и Мадара/. Същите съответстват на претендираните от въззивника изображения, използвани за изработени от „Би-Юник“ ООД сувенирни магнити, означени под № 2 на л.50 от първоинстанционното дело, № 54 на л.151 и № 89, № 90 и № 101 на л.152 от делото на окръжния съд. Доказано е и авторството му и по отношение на посочените от вещото лице в последната таблица на заключението му снимки, фрагменти от които са използвани в изработени от ответното дружество дизайни – Велинград с форма на карта и плочка, и Клептуза с форма елипса. Първите две съответстват на процесните изображения под № 24 на стр.150 и № 111 на стр.152, а по отношение съдържащата се в Untited-1.crd Клептуза – форма елипса съдът намира, че изображенията в нея не са част от исковата претенция.

От установеното от вещото лице относно периода на създаването на всички тези фотографски изображения с автор въззивника Х. Г., следва, че същите са направени в периода след напускането му на „Би – Юник“ ООД. Ето защо възражението на въззиваемите, че са били създадени от него в качеството му на съдружник и поради това дружеството не дължи възнаграждение за ползването им, по аргумент от разпоредбата на чл.41 ЗАПСП, са неоснователни. Неоснователни поради недоказването им са и твърденията за наличието на договор за възлагане между „Би-Юник“ ООД и въззивника Г., като част от уреждане на финансовите им отношения по повод прекратяване на участието му в това дружество и за което му е заплатена сумата от 5 000 лева. Доказателства за тези твърдения не са ангажирани.

За останалите процесни фотографски изображения и дизайни не е доказано, че същите са произведения на Х. Г., поради което и без значение е кога същите са били създадени.

Така приетото за установено обуславя извода на съда, че доказаните като създадени от въззивника фотографски снимки и дизайни, са били използвани от въззивното дружество чрез възпроизвеждането им върху произвежданите и продавани магнитни сувенири, без съгласието на автора им, с комерсиална цел и без означаване на името му. Тези действия са в нарушение на произтичащи от авторството и защитими от закона авторски права по чл.15, ал1, т.2 и т.4 и чл.18 от ЗАПСП.

Нарушението от страна на „Би – Юник“ ООД е било налице през целия претендиран исков период – 23.09.2016г. – 15.01.2021г., извод за което следва от съвкупната преценка на представените доказателства за налични в

търговската мрежа артикули като създадени от дружеството, показанията на свидетеля П., както и посоченото от вещото лице по ССЕ обстоятелство, че за целия този процесен период дружеството е декларирало приходи от продажба на стоки и материали. В същото време тези доказателства не са опровергани от каквото и да било насрещно доказване на ответната страна.

С глед на това и на основание чл.95 ЗАПСП ответното дружество дължи на въззивника заплащането на обезщетение за нарушените му авторски права.

По отношение на останалите въззиваеми – съдружници в „Би-Юник“ ООД съдът приема, че в това им качество същите не са извършвали действия от свое име, с които да са нарушили авторските права на въззивника. Дори и в качеството си на управители Ф. Ф. и Н. Т. са действали от името и за сметка на дружеството, поради което само то се явява материалноправно отговорно за извършеното неправомерно ползване на създадените от въззивника обекти на авторското право.

Съгласно разпоредбата на чл.95, ал.2 вр. ал.3 ЗАПСП дължимото обезщетение е общо за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от нарушението, като при определяне на размера му съдът взема предвид и всички обстоятелства, свързани с нарушението, пропуснатите ползи и неимуществените вреди, както и приходите, реализирани от нарушителя вследствие на нарушението. Когато искът е установен по основание, но няма достатъчно данни за неговия размер, съдът определя същото съобразно посочените в разпоредбата на чл.95а ЗАПСП критерии. Следва да бъде отчетено и това, че съгласно чл.95, ал.4 ЗАПСП справедливият размер на обезщетението следва да е такъв, че да има възпиращ и предупредителен ефект по отношение на нарушителя и на останалите членове на обществото.

Определянето на общ размер не изключва изследването и остойностяването на вредите по пера, което се налага именно от изискването за причинна връзка между възмездяваната вреда и нарушението, както и с оглед претендираните от ищеца вреди в съответствие с принципа за диспозитивното начало в гражданския процес.

В настоящия казус въззивникът претендира претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в негативни изживявания, вследствие от нарушените му авторски права, от необходимостта да води дело за това нарушение, както и от това, че поради липса на средства е бил принуден да преустанови собствената си търговска дейност.

Претендираните имуществени вреди са за направата на разходи за установяване нарушението /разпространяване в търговската мрежа на сувенирни магнити с направени от него фотографии и дизайни/, за пропуснати ползи, изразяващи се в неполучено авторско възнаграждение по чл.19 ЗАПСП и невъзможност да реализира приходи от продажбата на процесните магнитни сувенири, което е било сторено от въззиваемите, без

това да им се следва.

От така претендираните неимуществени вреди съдът намира, че в причинна връзка с извършеното от въззивното дружество нарушение е единствено претенцията за претърпени негативни изживявания именно поради това, че са използвани авторски произведения на въззивника. Макар и по делото да не са ангажирани конкретни доказателства за установяване на тези вреди /св.П. не сочи възприятия относно съС.ието на въззивника/, съдът приема, че нарушението на авторските права на едно лице винаги причинява негативни психически изживявания, тъй като същото е лишено от признание на неговия труд и творчески постижения. Това води до негодувание и възмущение, че в резултат на неправомерно поведение същият е лишен не само от заплащане на възнаграждение, но и от признаване на творческите му постижения. Всичко това неизбежно води до негативни емоционални преживявания, които е справедливо да бъдат обезщетени съобразно средният присъждан в подобни случаи размер.

Претендираните неимуществени вреди като претърпени от необходимостта за воденето на настоящия процес, така както са претендирани с начален период 15.01.2021г. – датата на предявяване на иска, не са в причинна връзка с нарушените авторски права. Касае се за бъдещи вреди, а не за претърпени вреди към датата на предявяване на вземането.

Не са в причинна връзка и твърдените неимуществени вреди, претърпени от това, че въззивникът е преустановил търговската дейност на създадените дружества „Ст. Пр.“ ЕООД и “М.“ ЕООД. По делото не са ангажирани каквито и да било доказателства, установяващи, че използването на процесните фотографии и дизайни от въззиваемото дружество е пречатвало въззивника да произвежда и разпространява сувенирни магнити с идентични фотографски изображения. Наред с това предмет на доказаното нарушение касае авторството само на част от фотографиите и дизайните, за които въззивникът твърди, че са изработвани от него чрез посочените две дружества, т.е. неправомерно използваните негови произведения не изчерпват асортимента на изработвани и разпространявани от него сувенирни изделия.

Относно имуществените вреди съдът приема, че пряка и непосредствена последица от нарушението са направените до датата на предявяване на иска разходи от въззивника за установяване на същото, както и неполученото възнаграждение по чл.19 ЗАПСП. Претендираните като пропусната полза вреди, съставляващи невъзможност да реализира приходи от продажбата на процесните магнитни сувенири, което е било сторено от въззиваемите, без това да им се следва, не е в причинна връзка с нарушението. В случая не е налице хипотеза на чл.20 ЗАПСП, даваща право на въззивника за част от печалбата на „Би – Юник“ ООД, получавана от продадените от последното сувенирни магнити, в които са използвани създадените от него фотографски изображения. Реализираната от дружеството печалба следва да се разглежда единствено като един от

критериите по чл.95 ЗАПСП при определяне общия размер на обезщетението.

За установяване на претендираните имуществени вреди, съставляващи разходи за установяване на нарушението, направени в периода 23.09.2016г. – 15.01.2021г. по делото представени касови бележки за закупувани магнитни сувенири от търговски и туристически обекти в различни населени места. Част от тях касаят и магнити с изображения, по отношение на които твърдението за авторство е недоказано. Независимо от това и доколкото от показанията на св.П. също се установява, че заедно с въззивника са посещавали различни обекти, констатирайки разпространявани сувенири от ответното дружество, съдът приема, че тази претенция е доказана по своето основание. Размерът ѝ следва да бъде определен при условията на чл.95а ЗАПСП.

Доказателства за размера на следващото се възнаграждение по чл.19 ЗАПСП също не са ангажирани, поради което и то също следва да бъде определено при условията на чл.95а ЗАПСП.

С оглед на гореизложеното и отчитане на установените по делото обстоятелства, относими към посочените в чл.95, ал.3 и ал.4 ЗАПСП критерии, съдът приема, че сумата от 2 000 лева съставлява справедлив размер на следващото се на въззивника обезщетение за претърпените от него вреди – 300 лева за претърпените неимуществени вреди и 1 700 лева за претърпените имуществени вреди. Налице е неправомерно използване на 15 бр. авторски снимки и 5 дизайна, което нарушение е продължило за продължителен времеви период /23.09.1916г. – 15.01.2021г./. Независимо, че вещото лице по ССЕ не е могло да установи точен размер на реализираната от въззиваемото дружество печалба от продажбата на магнитни сувенири, съдържащи тези изображения и дизайни, факт е, че приход от това е бил налице. Търговската цена на разпространяваните магнити е от порядъка на 1 лев. И към настоящия момент в търговската мрежа са налични такива продукти, разпространявани от „Би – Юник“ ООД. През целия този период въззивникът не е получавал следващо му се авторско възнаграждение, респ. признание на авторството му. Последното изрично е оспорвано от ответното дружество.

По изложените съображения съдът намира, че предявеният против „Би – Юник“ ООД иск е основателен именно до този размер, а за горницата до претендираните 10 000 лева следва да бъде отхвърлен.

По изложени по-горе съображения исковата претенция срещу останалите въззиваеми е изцяло неоснователна.

Поради частичното несъвпадане на изхода от спора с постановления от ОС – Разград резултат, обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, в която искът срещу „Би – Юник“ ООД е отхвърлен за сумата от 2 000 лева и вместо това постановено решение за уважаването му в този размер. В останалата му част решението следва да бъде потвърдено.

На основание чл.78 ГПК въззивникът има право на разноси за първоинстанционното производство съобразно уважената част от иска му, а именно за сумата от 140 лева /при размер на направени от него разноси за СЕ – 300 лв. и заплатена държавна такса – 400 лв./. Същите следва да бъдат възложени в тежест на въззиваемото дружество.

От своя страна „Би – Юник“ ООД не е направило разноси за производството пред окръжния съд, поради което и такива не му се присъждат.

Разноси от страните за въззивното производство не са претендирани. В същото време въззивникът е бил освободен от заплащането на такси и разноси в настоящата инстанция, поради което и на основание чл.78, ал.6 ГПК „Би – Юник“ ООД следва да заплати в полза на бюджета на съда сумата от 40 лева, представляваща дължима държавна такса по обжалването върху уважената част от иска, както и сумата от 1 133.40 лева, заплатени от бюджета на съда разноси за проведените две експертизи, или общо сумата от 1 173.40 лева.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 186/25.10.2022г. на ОС – Разград, постановено по гр.д. № 100/2021г. в частта, в която е отхвърлен предявеният от Х. Г. Г. против „Би – Юник“ ООД, ЕИК 201318972 иск с правно основание чл.95 ЗАПСП до размер на сумата от 2 000 лева **И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА „Би – Юник“ ООД, ЕИК 201318972 **ДА ЗАПЛАТИ** на Х. Г. Г., ЕГН *****, сумата от 2 000 /две хиляди лева/, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени и имуществени вреди от нарушаване на авторските му права върху 15 бр. фотографски снимки и 5 бр. дизайн за периода 23.09.2016г. – 15.01.2021г., на основание чл.95 вр. чл.95а ЗАПСП.

ПОТВЪРЖДАВА първоинстанционното решение в останалата му част.

ОСЪЖДА „Би – Юник“ ООД, ЕИК 201318972 **ДА ЗАПЛАТИ** на Х. Г. Г., ЕГН *****, сумата от 140 /сто и четиридесет/ лева, представляваща сторени от него разноси за първоинстанционното производство, на основание чл.78 ГПК.

ОСЪЖДА „Би – Юник“ ООД, ЕИК 201318972 **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на Държавата, бюджета на съдебната власт, по сметка на Апелативен съд – Варна сумата от 1 173.40 лева /хиляда сто седемдесет и три лв. и 40 ст./,

представляваща сторени от бюджета на съда разноси, на основание чл.78, ал.6 ГПК.

Решението подлежи на обжалване при условията на чл.280 ГПК с касационна жалба пред Върховния касационен съд в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____